

Sygn. akt IV CSK 382/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Celnej w Białymstoku  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 8 grudnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku  
z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 698/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka H. Sp. z o.o. z siedzibą w W. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2015 r., opartej na podstawie „naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 267 i art. 288 traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i w związku z art. 9 oraz art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, jak również w związku z art. 8 ust. 1 Dyrektywy 98/34/WE”, art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego - art. 232 zd. drugie k.p.c., uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Według skarżącej, wynika ona z tego, że wyrok zapadł z oczywistą obrazą prawa wspólnotowego oraz z oczywistym uchybieniem polegającym na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego.

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy zostały wykazane przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., powołanej przez skarżącą, wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę na tym etapie postępowania zasadności zarzutów podniesionych w skardze. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób wymagający takiej oceny, lecz powinno koncentrować się

na argumentacji prawnej odrębnej od merytorycznej motywacji skargi. Uszło to uwagi skarżącej, gdyż w jej ujęciu uzasadnienie wniosku jest zmodyfikowaną wersją zarzutów skargi i ich uzasadnienia. Tożsamość argumentacji przedstawionej w ramach uzasadnienia wniosku oraz podstaw skargi powoduje, że ocena wystąpienia powołanej przesłanki byłaby równoznaczna z rozpoznaniem podstaw skargi.

W skardze brak argumentacji prawnej, która koncentrowałaby się na wykazaniu oczywistej zasadności skargi, wynikającej z kwalifikowanego, ewidentnego i widocznego bez potrzeby podejmowania bliższej analizy naruszenia przepisów, prowadzącego do wydania błędnego rozstrzygnięcia. Wniosek i jego uzasadnienie pozostają w wewnętrznej sprzeczności, gdyż sama obszerność wyводу mającego przekonać o „oczywistej” zasadności skargi przeczy tezie, że jest mowa jest o ewidentnej i niewątpliwej zasadności skargi.

Uzasadnienie wniosku opartego na twierdzeniu o oczywistym naruszeniu art. 232 k.p.c. również jest ujęte w sposób odpowiedni dla uzasadnienia podstaw skargi. Wniosek w tym zakresie nie mógł stanowić podstawy przyjęcia skargi także z tego względu, że w podstawach skargi zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. nie został powiązany z zarzutem naruszenia właściwych przepisów postępowania apelacyjnego, co zarzut taki wprost czyniłoby bezskutecznym. Jak wiadomo, przyczyną przyjęcia skargi są tylko takie okoliczności, które mogłyby zostać uwzględnione przy rozpoznawaniu skargi.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi od rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c.